

POP

Anul I nr. 8 1991

Rock'n Sport

supliment săptămânal al cotidianului **CURIERUL NATIONAL** VIDEO • FILM • T.V. • RADIO

Janis Joplin, o viață fericită
Interviu 1991 cu Paul McCartney
Sport ★ Tomba pe urmele lui Thoeni
Cronica discotecilor ★ Top 30
Serial The Beatles ★ Raspunsuri la
scrisori

de toate

JERRY LEWIS va juca un rol dramatic! Pentru prima oară în cariera sa cunoscutul comic american e solicitat să interpreteze un rol într-o dramă. „The Arrowtooth Waltz”. Filmul este realizat de tânărul și talentatul regizor iugoslav Emir Kusturica (premiu la Cannes pentru „Tata e plecat în călătoria de afaceri” și „Vremea țiganilor”). (L. Comșa).

O CASĂ PENTRU BĂTRINI — numită „Casa surisului”. Una dintre locatarii mai are încă plăcerea de a arăta bine, de a se îmbrăca atrăgător. Un domn în vîrstă, locuitor al aceleiași case se îndrăgostește de ea. Dar tragedia explodează: bătrinei doamnei i se fură proteza. Orice suris e interzis! Domnul va face însă rost pentru aleașă inimii sale de o nouă dantură, dar singura pe care o găsește însă e de tip „Dracula”. Marco Ferreri („La Grande Bouffe”) a cucerit juriul Festivalului de la Berlin prin acest film cu tence puternice de umor grotesc și Marele Premiu la amintitul festival. (L. Comșa).

JOHN DAHL regizorul filmului Koe Ne Again a fost actor, cîntăreț, pictor, a realizat trei scurt-metraje, mai multe videoclipuri. Filmul este inspirat de odiseea singeroasă a lui Bonnie și Clyde.

De la Las Vegas în deșertul Nevada, din cazinouri în mote-

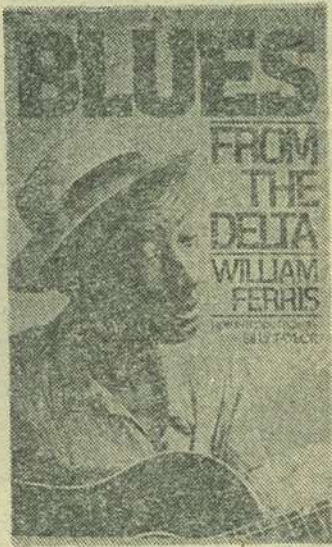

lucii singuratic, cu sex, escrocherii, o femeie fatală pentru cei cu care se întîlnesc etc. Filmul a luat marelă premiu la festivalul de filme politiste Cognac 1990. (C.S.).

POP Rock'n Sport

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

WILLIAM FERRIS, director al Centrului de cercetare a folclorului sudic de pe lângă Universitatea din Mississippi, a publicat recent o nouă ediție a lu-

crării Blues From The Delta. Renumitul specialist în problemele culturii americane sudice descrie în cartea sa fenomenul Delta Blues sub multiple unghiuri, cum ar fi originea, transmiterea tradiției, generațiile, compozitorii, textele, esența muzicală etc. Comentariul are la bază mărturiile ale promoțiilor genului. Pe coperta cărții — cîntărețul de blues, Scott Dunbar. (G. Petric).

JULIETTE GRECO — VEDETA FARA VIRSTĂ. Cînd, în anii '50 cîntăreața franceză Juliette Greco, cunoscută publicului român mai mult din serialul de televiziune „Belphegor”, cucerea milioane de auditori, ea reprezenta pentru aceștia imaginea feerică a vieții de noapte pariziene, în freazăl unei libertăți noi cucerite. Cu independența ei ostentativă, cu stilul ei dramatic, studiat, ea a servit de model și idol unei generații întregi de artiști lirici, de compozitori ce au creat special pentru ea șlagăre ca: „Jolie Mome”, „I hate Sundays”, „Undress me”. Acum în vîrstă de 62 de ani, vitalitatea ei pare nealterată. Concertează încă la Paris, umplînd pînă la refuz sălile de spectacol și de curiad

ea a editat un nou album impresionant cuprinzînd peste 150 de șlagăre „remember” din cariera ei ce acoperă 30 de ani de activitate. Imaginea ei în sufletul melomanilor, actualitatea ei, sînt dovedite prin însuși faptul că, din chiar ziua lansării discului, s-au vîndut peste 60.000 de exemplare. Longevitatea ei artistică rămîne deci un lucru incontestabil.

PREMIILE FESTIVALULUI DE LA BERLIN. S-a încheiat Festivalul Internațional al Filmului de la Berlin, competiție prestigioasă a cinematografului mondial, la care țara noastră a fost prezentă în cadrul programului Panorama — selecție cu caracter informativ, în afara concursului care prezintă filme importante, noutăți, grupaje reprezentative pentru cinematograful național — cu Faleză de nisip, regia Dan Pița și un program de filme documentare din 1898—1990.

În cadrul festivalului s-au acordat următoarele premii: „Ursul de aur” — Marco Ferreri (Italia) pentru Casa surisului. ■ „Ursul de argint” — pentru film — ex aequo: Marco Bellocchio (Italia) pentru Condannarea și Victor Aristov (U.R.S.S.) pentru Satan; ■ pentru regie — ex aequo: Ricky Tognazzi (Italia) pentru Ultra și Jonathan Demme (S.U.A.) pentru Tăcerea miilor; ■ pentru interpretare: Victoria Abril (Spania) pentru Amanții (r. Vicente Aranda) și Maynard Eziaschi pentru „Mr. Johnson” (r. Bruce Beresford) (Marea Britanie); ■ pentru „performanță excepțională” — Kevin Costner, actor producător și realizator al filmului Dans cu lupii; ■ mențiuni: Jacques Doillon (Franța) pentru Micul criminal, Masud Kimiaei (Iran), pentru Dintele șarpelui și Tian Zhuang-Zhuang (Hong Kong — China), pentru Li-Lianing, eunucul împăratului. (G. D.).

OLIVER STONE abordează un alt eveniment istoric important din istoria Americii — asasinarea lui John F. Kennedy. Filmările vor începe în aprilie la Dallas și în New Orleans. Aceeași temă e folosită ca fundal și pentru filmul „Love Field” cu Michelle Pfeiffer. (L. Comșa).

Turneu IRIS

Începînd cu 18 martie, grupul bucureștean pornește la drum, acum cînd, în sfîrșit, „IRIS IV” a apărut în magazine. Față de componența de pe coperta discului, pe scenă va fi prezent și chitaristul Dan Alexandru Sirbu. Primele localități în care vor concerta cei de la Iris: Buzău, Brăila, Galați, Tecuci, Birlad, Vaslui, Iași, Suceava ș.a. Evident, totul depinde de organizare și afinența publicului, care, să sperăm, va fi pe măsura popularității și valorii formației. (Eventuale schimbări din program sînt independente de voința grupului, iar în măsura posibilităților le vom comunica). (A. P.).

Metrock, Voltaj, Secret...

...pornesc la drum pe 15 martie (au și pornit la data apariției acestor rînduri) cu opriri la Brașov, Făgăraș, Sibiu, Alba Iulia, Deva, Hunedoara, Reșița, Timișoara, Arad, Baia Mare, Satu Mare, Zalău, Cluj, Reghin, Miercurea Ciuc, Gheorgheni. Turneul este sponsorizat de Agenția de Turism „Mircea”, revista „PULS” și firma „Mariana” din Galați.

Celelalte cuvinte la București

În zilele de 26 și 27 martie, la sala „Savoy” a Teatrului „C. Tănase”, vor avea loc două concerte ale grupului orădean (ora de începere 19.30). Biletele s-au pus în vînzare la casa teatrului.

Royal Show

În fiecare seară, de la ora 22, la Restaurantul „Odobești” (Calea Moșilor), amatorii de divertisment pot urmări un spectacol de bună calitate, cu participarea unor interpreți de cîntăreț de valoare: AURA URZICEANU și ADRIAN DAMINESCU, Sanda Ladoși, actorii Dan Puric și Vasile Muraru, Vasile Filipescu, Roxana Popescu și o serie de invitați-surpriză.

FRANZ KAFKA ÎNTR-O IPOSTAZĂ NEOBISNUITĂ! Generații de-a rîndul s-au lăsat fermecate de proza lui Franz Kafka care domină, prin personalitatea sa, literatura secolului nostru frămîntat. Puțini dintre cititorii săi știu însă că scriitorul a trăit în viața personală o dramă covîrșitoare, o poveste de dragoste tristă cu o preafrumoasă tinărie veneză, Milena, care și-a pus amprenta adine asupra creației sale literare, influențîndu-i stilul inconfundabil. Corespondența dintre cei doi îndrăgostiți este ea însăși o savuroasă lectură, motiv pentru care ea a constituit recent punctul de plecare în realizarea unei pelicule cinematografice cu caracter biografic pentru marelui scriitor și care va purta titlul „Milena”. În rolul principal feminin a fost desemnată actrița franceză Valerie Kaprisky, 28 de ani, care, deși nu are o colecție atît de valoroasă de epistole lirice, are însă un palmares „galant” la fel de impresionant, pe lista cuceririlor ei masculine numărîndu-se pînă acum: Lambert Wilson, Alain Delon, apoi fiul acestuia Anthony, și nu în cele din urmă faimosul gigolo american, Richard Gere.

GLOBUL DE AUR. Kevin Costner, regizor și interpret al filmului Dances With Wolves care a primit trei premii (cel mai bun scenariu, cel mai bun film și cea mai bună regie) și David Lynch au fost cîștigătorii ai „Globului de aur”, la cea de-a 48-a ediție. Decernarea premiilor a avut loc la Conrad International Ballroom Hilton din Beverly Hills. Premiul pen-

tru cea mai bună actriță l-a primit Julia Roberts pentru rolul din Pretty Woman în timp ce actorul francez Gerard Depardieu a primit premiul pentru cel mai bun actor de comedie. Pelicula Cyrano de Bergerac a fost distinsă cu premiul pentru

cel mai bun film străin. Jack Lemmon a primit un premiu, „ca recunoștință pentru întreaga sa carieră artistică”. (Manuela Spătaru).

O MICĂ HOTIE. Fosta contabilă a unui antrenor de cai din Los Angeles, pe nume Charley Whittingham, a fost condamnată la patru ani de închisoare pentru a fi deturmat aproape 1,5 milioane dolari din veniturile patronului. Sally Ann Subblefield, în vîrstă de 54 de ani, care și-a recunoscut vina, a falsificat în cinci ani de zile peste 500 de cekuri cu numele unor foști angajați ai antrenorului pentru a depune banii în propriul cont. În proces s-a demonstrat că acuzația a folosit banii pentru a-și cumpăra, între altele, mașini, bijuterii și... un complex de apartamente (de închiriat). Afacerea a fost descoperită atunci cînd contabilă a trecut pe numele său și niște... prime de funcționar exemplar! Și culmea, tocmai astea să-i fie contestate, doar și-a demonstrat aptitudinile la cel mai înalt nivel dacă nu a fost descoperită timp de cinci ani!

RETETA A LA GULDENBURG. Un serial bun, gustat de marelui public, este o cale sigură pentru orice interpret să-și sporească acțiunile. Pe scenă, în publicitate, pe marelui sau micul ecran, în afaceri ori în artă, etc. Și nici unul nu scapă prilejul. O confirmă și distinsa actriță germană Christiane Hörbiger, interpreta echilibrată

contese Christine din serialul „Moștenirea familiei Guldenburg”. La 52 de ani, ea își publică prima carte, sub titlul „Nefumătoare în numai 20 de zile”. Cu prilejul lansării romanului, autoarea declară: „În sfîrșit, sînt sigură că am scăpat de patima fumatului”. Metoda? „Simplu”, a adăugat contesa cu umor, „cum puneam mina pe o țigară, trebuia să notez: de ce tocmai acum? Obsesia „pedepsei” m-a vindecat de viciu”. Cartea s-a epuizat rapid. Unii spun că e într-adevăr bună. Alții susțin că e un gest de apreciere a artei. Și nu puțini sînt cei care afirmă că, este un mod de exprimare a dorinței telespectatorilor de a se continua serialul... (Adriana Cruceru).

AMERICAN BOX OFFICE

de la „Film Net” în ziua de 2.03.
1. „Home Alone”, 2. „Misery”, 3. „3 Men & A Little Lady”, 4. „Dances With Wolves”, 5. „Predator 2”, 6. „Rocky V”, 7. „Rescuers Down Under” (8). „Ghost”, 9. „Child's Play” (2), 10. „Jacob's Ladder”.

(de la corespondentul nostru Andrei Șut din Baia Mare)

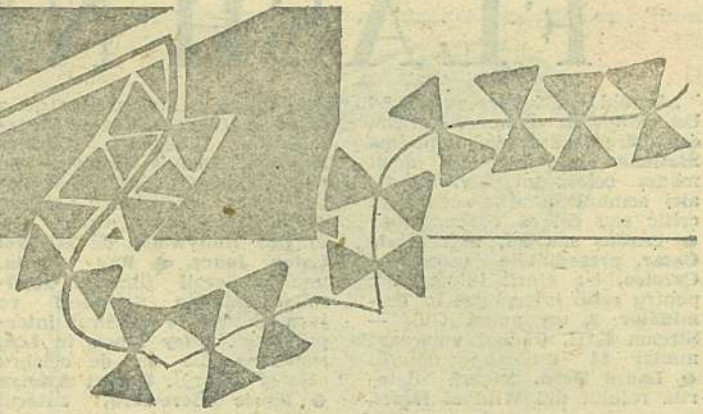
LA MULȚI ANI VEDETE!

15 MARTIE — 1912: Lightning Hopkins; 1932 — Arif Mardin, record producer; 1933 — Roy Clark; 1940 — Phil Lesh (Grateful Dead, bass guitar); 1941 — Mike Love (Beach Boys, lead vocals); 1944 — Sly Stone; 1946 — Howard Scott (War, lead guitar); 1947 — Ry Cooder.
16 MARTIE — 1942: Jerry Jeff Walker; 1951 — Nancy Wilson (Heart).
17 MARTIE — 1944: John Sebastian; 1946 — Harold Brown (War, drums).
18 MARTIE — 1938: Charley Pride; 1941 — Wilson Pickett; 1947 — Robert Harrison (Procol Harum, drums).
19 MARTIE — 1946: Paul Atkinson (Zombies, guitar); 1952 — Derek Longmuir (Bay City Rollers, drums).
20 MARTIE — 1947: Carl Palmer (Emerson, Lake & Palmer, drums, percussion).
21 MARTIE — 1902: Son House; 1945 — Rose Stone (Sly & the Family Stone, keyboard).

SILA VADUVA

de toate

JANIS JOPLIN o viata fericita

(Urmare din numărul trecut)

În vara lui '65 s-a întors acasă și pentru o vreme a încercat să se supună convențiilor orașului. Ușor buimăcită de schimbarea mediului, voia să creadă că, dacă se va îmbrăca se va purta, va gândi ca toți ceilalți, numai atunci va fi în siguranță. Însă Bob Clark își amintește că purtând o rochie cuviincioasă, cu părul strins la spate, Janis tot arăta altfel decât cei din jur. În ciuda încercărilor de a se conforma, a început din nou să cinte. Era singura ei salvare, singura fericire într-o lume în care se simțea dezorientată, incapabilă să se adapteze. Totuși, a se apuca de muzică, în mintea ei, era sinonim cu a se apuca din nou de droguri. Psihiatrul pe care l-a consultat în acea perioadă a încurajat-o să se desprindă de Port Arthur. S-a întors într-un San Francisco schimbat de versurile mustrătoare ale lui Bob Dylan, și de muzica nouă, promovată de multimea de grupuri influențate de Beatles, Byrds, Rolling Stones. Orașul devenise o nouă „Mecca” spre care se îndreptau tinerii din întreaga țară. În miezul lucrurilor se aflau Big Brother, The Grateful Dead, Jefferson Airplane. Dureea, instrăinarea, revolta și senzualitatea se împleteau în muzica lor, și bluesul a fost acela care, amplificat și transformat de efectele electronice, de culorile tipătoare, de intensitatea sunetului a conturat sound-ul scenei din San Francisco. Intuitiv, necelul, rapsodie și fără sfârșit. (O „memorie” de lumini, posteruri, diapositive se contopea cu sunele muzicii într-o entitate inseparabilă). Big Brother cîntau un rock total, asurzitor și dinamic. Janis a apărut chiar în momentul în care membrii grupului luaseră hotărârea să înceapă o voce feminină. La început lucrurile au mers greu — Janis era complet speriată, neobișnuită să cînte cu un grup. Însă vocea ei compensa aceste neajunsuri și îndoielile s-au risipit de la primul concert.

Trăind într-o comunitate amestecată — un melanj de indieni, negri, albi — Janis a fost atrasă de pitorescul costumului lor: mărgelă, dantelă, brățări, inele, și s-a descolțorit de stilul sobru și avid impus în Port Arthur. Ca de obicei, era singură și timpul petrecut cu prietenii nu-i făcea mai ușor de suportat această singurătate. (Și alcoolul a accentuat impresia că de fapt nimic nu se schimbase în San Francisco). În sfârșit, după o luptă curajoasă, a făcut ceea ce jurase să nu mai facă niciodată. Nu l-a trebuit mult timp să treacă peste celelalte restricții Port Arthuriene, ajungând să îmbrățișeze total etica hippie: „fă ce vrei, simte-te bine cînd vrei, prăiește-ți clipa, încearcă tot ce este de încercat”. Devenise „cineva” în San Francisco, simțind deja gustul celebrității. În același timp, mass-media națională începuse să arate interes muzicii din Bay Area și o dată cu muzica, celor care o făceau. Era o societate necompetitivă, impresarii erau prieteni, uniți în strădania de a susține spiritul grupurilor, se dansa în stradă, multe din concerte erau gratuite. Dar exista și piața drogurilor, violența, atitudinea încă neschimbată față de negri. Pe acest fundal s-a desfășurat festivalul de la Monterey.

N-a mai existat un festival ca cel din iunie 1967. Peste treizeci de grupuri au fost înălțate de bucuria unui public extaziat. Timp de trei zile, micul oraș californian a fost zguduit de valul seismic al chitarelor electrice. Într-un decor de apocalips, cei de la The Who au instalat pe scenă bombe fumigene și și-au zdrobit instrumentele într-o furie a distrugerii, un muzician numit Jimmy Hendrix a aprins un foc în care și-a a-

runcat chitara. În a doua zi a festivalului, Big Brother and The Holding Company și-au făcut apariția, și Janis, scindeind într-un costum argintiu, a apucat microfonul, izbucnind într-un spectacol uimitor, cu o energie ce a pus în umbră restul festivalului.

În afară de tinerii hippy ce constituiau majoritatea audienței, erau prezenți reprezentanți ai celor de discuri, producători și nenumărați impresari. Cîțiva semnaseră deja contracte, deși cele mai multe grupuri de pe coasta de vest alcătuiau un fel de comunitate, ce se ținea departe de marea industrie a muzicii. Bineînțeles că aveau asemenea aspirații, astfel încît erau nerăbdători să fie aleși, „ingrășați” și aruncați înapoi publicului ca produse noi nouă ale uriașei afaceri a divertismentului. Pentru întreaga țară, era acid-rock-ul începuse cu Monterey.

La cîteva luni după festival, Janis a întîlnit o deținătoare de costume foarte talentată, Linda Gravenites. Între cele două femei a fost o atracție imediată. Astfel a început o prietenie în care anxietatea lui Janis era alinată de liniștea interioară a Lindei. Aceasta era consultată în orice chestiune importantă, inclusiv în ceea ce privea cariera muzicală. În perioada ce a urmat festivalului, relațiile grupului cu impresarii lor au început să se deterioreze. Aveau nevoie de un om cu experiență: „Dacă vrei să devii o vedetă internațională, trebuie să semnezi un contract cu Albert Grossman”, a propus Linda.

Domnul Grossman era o figură aproape legendară — „împăratul Estului”, persoana care jucase rolul cel mai important în cariera lui Bob Dylan (clienții săi erau mulți și celebri: Peter, Paul and Mary, The Band, Mike Bloomfield, The Paupers, Odette). Deopotrivă idol și sperietoare, amuzant și sarcastic, deschis și enigmatic, viclean și plin de solitudine, era unul din ultimii mari excenrici pe care industria muzicii și-i poate adjuca. Singura condiție impusă de el a fost renunțarea la droguri.

Cam pe vremea cînd Big Brother se pregăteau pentru debutul național, Janis își conturase deja stilul. Metamorfoza începuse din primul an ca ei și pe parcurs s-a cristalizat un stil dur și flamboiant, ce conținea toate atribuțiile necesare „hrănilor” simțurilor într-un show. După semnarea contractului cu Columbia, Janis a fost prinsă în vîrtejul concertelor și al întîlnirilor cu reprezentanții presei. I se luau interviuri, era fotografiată, telefoanele zbirnăiau fără încetare și nimeni nu avea timp să-și tragă răsuflarea măcar. Ziariștii erau de un entuziasm delirant, la care ea răspundea pe măsură: în mărgelă și mătăsuiri strălucitoare ca un foc de artificii. Minuia cuvintelor cu puterea magică a unui vrăjitor, oprindu-se doar pentru a mai lua o înghițitură de Southern Comfort (un whisky, care, peste noapte, devenise emblema imaginii sale). Era naturală și captivantă, impetuoasă și caleidoscopică, mobilitatea chipului și a miinilor, vivacitatea răspunsurilor aveau un ritm de tempo allegro. În „Time” fu ese comparată cu Aretha Franklin, iar revista „Voque” o desemnase „cea mai impresionantă solistă a rockului”. Devenise un superstar fără să fi scos măcar un disc. Precedat de speranțe atât de fierbinți, discul se impunea să fie de o calitate ireproșabilă. În general, faima sound-ului Coastei de Vest depindea mult de împrejurări. Era o muzică destinată dansului, radiantă, însă fără pretenția de artă. În turnee, Janis era o Salomea dezlănțuită: o nebunie de mișcări, culoare, păr, voce — tînguță sau tipăță — ridicînd în picioare publicul. Înregistrarea unui album însemna ceva

JANIS JOPLIN o viata fericita

mai mult, criteriul unui spectacol pe cînte nu ajungea, existau standarde artistice la nivelul cărora era necesar să se ajungă. Pentru producătorul John Simon era clar că, dacă Big Brother era un grup de mare succes pe scenă, în studio profesionalismul și seriozitatea lor lăsa de dorit. Greșelile și imperfecțiunile din concert erau exagerate fără milă pe banda magnetică. S-a ivit și problema copertei discului și a titlului. Cu o încăpăținare de catin, Janis a renunțat cu greu la titlul inițial „Sex, Dope and Cheap Thrills” (sex, droguri și emoții ieftine), care a fost în fine redus la „Cheap Thrills”.

Relațiile cu grupul se deterio-

rau din zi în zi, pînă ce ruptura a fost inevitabilă. Grossman era incredincit că potențialul artistic al solistei s-ar dezvolta mai bine într-un context diferit. Big Brother erau demoralizați de atenția absolută de care se bucura Janis, iar ea, deși dădea impresia că ar fi mulțumită de performanțele sale, dorea și căuta o schimbare. Calitatea discului devenise pentru ea aproape o obsesie și timp de două săptămîni, de la două după-amiaza la șapte dimineața, a muncit din greu mai mult și mai serios decât toți ceilalți.

„Cheap Thrills” a apărut la începutul lui august 1968. Curînd după aceea, a fost anunțat oficial „divorțul” lor. Uma totuși să mai lucreze împreună pentru

un timp, iar Sam Andrew avea să facă parte din noul grup. Despărțirea a marcat-o puternic. Sentimentul insecurității, teama de eșec se strecuraseră în sufletul ei și din nou „salvarea” a fost heroina. O vreme a reușit să ascundă acest lucru. Cu sticla de Southern Comfort distrăgea atenția, era talismanul care o ferea de orice suspiciune. În public, numele ei era legat numai de alcool, iar această legătură a fost pecetluită cînd, pentru reclama gratuită făcută produsului, a primit din partea companiei producătoare un dar de 25 000 de dolari — un manou din blana de linx.

Grupul Kozmic Blues a fost alcătuit în grabă și au apărut în public după numai două săptămîni și jumătate de repetiții, în decembrie 1968 în Memphis. Janis nu era pregătită nici muzical nici emoțional pentru a prelua rolul de leader al formației. A insistat ca grupul să aibă o secțiune de suflători, deși l s-a spus că nu e potrivită pentru vocea ei. Muzicienii adunați ad-hoc de Albert Grossman erau dintre cei mai diferiți și vitalitatea solistei nu reușea întotdeauna să-i mobilizeze. Atmosfera de lucru era destul de rece, iar ea, chinată de sentimentul inferiorității, avea permanent nevoie de asigurarea celorlalți că e în stare să-și continue cariera. Era îngrijorată de viitor, de problema banilor. Paraziții roiau în jur: acasă, în barurile pe care le frecventa, în restaurante și pentru ea, să refuze achitarea notelor de plată colective, ar fi însemnat să riște dragocelii admiratorilor. Se simțea folosită, manipulată. Concertele cu Kozmic Blues erau mediocre, cîntecul noi, aranjamentele muzicale forțate. Deși zărele arătau încredere în talentul ei, sperînd că timpul va rezolva lipsa de coeziune a grupului, presa din San Francisco și revista „Rolling Stone” n-au scapat ocazia unor cronici răutăcioase. Concertele erau „spectacole de revistă”, iar Janis — o Judy Garland a rock & roll-ului.

A fost o ușurare generală cînd în aprilie 1969 au plecat în turneu în Europa. A fost un triumf. Inspirați de căldura publicului european, reprezentanții au fost capodopere de sunet. Toată lumea era mulțumită, și Linda nădădea mari speranțe în ceea ce privea heroina. Acesta însă l-au fost risipite în Londra, după un spectacol brillant la Albert Hall. După succesul european, declinul care începuse în Statele Unite părea și mai descurajant. Pregăteau un disc și înregistrările se vedeau foarte proaste. Totuși, Janis a reușit să dea măsura talentului său în „One Good Man” (cîntecul ce dă titlul albumului) și în „Little Girl Blue”.

Își alegea sau refuza cîntecul din instinct. Nu știa încotro vrea să meargă, știa doar că trebuie să atingă perfecțiunea. Voia să fie considerată o profesionistă, nu o amatoare hippy. Însă la festivalul de la Woodstock interpretarea ei a fost mediocră, iar acompaniamentul — un fiasco. Bucuria de a cînta era subminată de instrăinarea treptată, unul din efectele drogului asupra personalității sale. Într-un fel, se credea invulnerabilă: „ei bine, unii mor, alții supraviețuiesc. Eu fac parte din ultima categorie”. Singura persoană care avea oarecare influență asupra ei era Albert Grossman. Sub prestanța conjugată a prietenilor, Janis a acceptat să consulte un psihiatru. Gravitatea stării ei era greu de precizat. Pentru o vreme a acceptat un tratament, a urmat apoi o vacanță în Brazilia, în timpul căreia a rezistat tentației.

Traducere și adaptare de
CRISTINA GHEORGHE
după volumul „Buried Alive”
de Nyrá Friedman

(Va urma)

— Pe ultimul album înregistrat „live”, aproape jumătate dintre melodii datează din epoca Beatles-ilor. De ce această revenire?

— După separarea de Beatles, am întors spatele trecutului. Reluând toate aceste titluri, mi-am regăsit moștenirea. Este extraordinar, nu au imbatrinit deloc.

— Una dintre rupturile muzicale cele mai importante ale

era cel mai bun. Dar dacă John ar trăi, el ar fi primul meu fan. De fapt noi eram ca frații. Imi aduc aminte tot ceea ce spunea John, „aș vrea ca să păstrezi o imagine bună despre mine”. Eu i-am răspuns: „Nu te îngrijora, n-am să te uit. Dar ce te interesează...”. Acum am înțeles mai bine ce a vrut să spună, a vrut să lase o amintire eternă. Iar ceea ce am încercat eu să-i spun, este că opera trebuie să se impună prin ea însăși.

ANII '60

— Pe disc ați folosit expresia, „ceea ce unii numesc anii '60”. De ce? Nu vă place această perioadă?

— Ba, din contră. Este pur și simplu straniu cum s-a păstrat amintirea acestei epoci. Noi o regretăm. Era o perioadă de o bogăție incredibilă. Circula o anecdota: „Elica mea, care are 16 ani, a mers să lucreze câteva zile cu celebrul designer Christian Lacroix, cind l-am sunat pentru a-i mulțumi, mi-a răspuns: „O, Paul, cit de fericit sint, știți, fără Beatles, viața n-ar fi existat!”.

— În epoca anilor '60 erați conștanți de schimbările pe care le produceți?

— Aveam o putere extraordinară asupra tinerilor. Puteam să le spunem „părăsiți-vă părinții” și ar fi făcut-o. Dar noi preferam să cântăm „All You Need Is Love”. Cu asta nu aveam nici un fel de riscuri. Mai târziu John a scris „Give Peace A Chance”. Noi ne cunoșteam responsabilitățile. Știam ceea ce se întâmplă. Noi nu am fost la originea mișcării care a bulversat toate valorile occidentale, nimic nu a fost organizat, nu am inventat nimic. Un detaliu: părul lung, pe care toată lumea l-a adoptat după noi: o prietenă la Paris, ne-a dat ideea. Eram coafați ca rock-erii cu chică. Ea ne-a lăsat părul castron. Nici măcar în lucrurile mărunte, n-am inventat nimic. Dar noi am devenit purtătorii de cuvânt. Cind a scris „Revolution” de exemplu, John a insistat asupra ideii de revoluție spirituală, nu de rebeliune.

— Pentru voi acest titlu era un fel de manifest...

— Da, și noi ne-am gândit la asta. Ascultați cuvintele: „Tu spui că vrei revoluție, noi vrem toți să schimbăm lumea. Dar

dacă tu te plimbi cu portretele lui Mao, îți spun că tu nu vei ajunge la nimic”. E clar nu? Noi o numeam o revoluție a spiritelor, nu un război civil. După părerea mea această revoluție este în curs. Ecologia, de exemplu...

— Ați ascultat cântăreții protestatari ai epocii?

— Noi eram prieteni cu Dylan, îl cunoșteam bine și îl admiram mult. A avut o influență enormă, mai ales asupra lui John, în „Hey, You've Got To Hide Your Love Away”. Avea această aură pentru că era poet. Repet, pentru noi muzica exprima un punct de vedere artistic. Rockul nu era pentru noi o poveste de show-biz, era expresia unei sensibilități care contopa propriile noastre istorii cu cele ale unei epoci marcate de muzica americană, sunetul Motown, contestația politică.

— În anii '70-'80 n-a mai apărut nimic. Aș fi vrut să văd că se nasc idei noi. Eram gata pentru asta. Dar ce-am văzut? Generația yuppie, influența politică Thatcher, monetarismul... Din aceste motive am asistat la o reînnoire la sensibilitatea anilor '60. Ecologia s-a născut de exemplu, în acei ani și s-a revenit la ea. Jimi Hendrix este din nou în vogă. Fiul meu care cântă la chitară l-a luat drept model. E de nechezut, nu?

— Cum vă explicați această reînnoire?

— În anii '60 oamenii doreau cu adevărat să se elibereze: sexual politic etc. Era inevitabil că vom asista la o reînnoire la violență. Ne-am trezit cu picioarele și mâinile legate. Dreapta a revenit. Am văzut anii Reagan, Bush. Ce ne-au adus acești oameni? Din punctul meu de vedere, nimic. Sintem astăzi confrunțați cu o alegere foarte clară: să ne resemnăm la realism sau ne păstrăm ideile proprii.

COMPOZIȚIA

— Astăzi, compuneți, într-o manieră diferită de cea de la debut?

— Dacă aș fi găsit o formulă de a compune, aș fi încercat să o uit. E periculos să crezi că poți pune la punct o rețetă de compoziție. În creație, excitația vine precis de la ceea ce nu știi niciodată că se va întâmpla.

— În acest moment lucrez la un oratoriu. Se va prezenta în iunie la catedrala din Liverpool. Am început să compun un cuplet, apoi un refren, urmat de un cuplet, cum fac de obicei. Dar tipul cu care lucrez m-a sfătuit să nu mai procedez astfel. El mi-a recomandat să scriu un cuplet, după aceea să

— Mi se întâmplă să plec de la cuvinte sau de la titluri. Odată găsit titlul, jumătate din lucru este făcut. Ca pentru romane. „Sergent Pepper's Lonely Hearts Club Band” de exemplu este un titlu incitant, nu? La fel, „A Hard Day's Night”, „Eight Days A Week”, „Lucy In The Sky With Diamonds”. Imi amintesc figura lui John cind i-am cântat pentru prima dată „Paperback Writer”. Găseam cuvintele potrivite, el le nota și dădea din cap aprobator.

— Lucrați întotdeauna împreună?

Paul McCartney

trec la altceva. Am fost uimit să lucrez astfel, am simțit o libertate totală. Într-o dimineață mi-a spus: am o inspirație. Era o melodie clasică foarte cunoscută. A crezut că a inventat-o. Iată pericolul culturii muzicale.

— Nu scrieți niciodată muzică?

— Nu, nu știu. Sint incapabil să recunosc melodia „Yesterday” pe partitură. Dacă ideea de a învăța mi-ar fi suris, poate că aș fi făcut-o. Dacă aș fi știut să cânt melodiele lui Schubert înainte de a compune „Yesterday”, nu aș fi ajuns la asta, niciodată.

— Această ignoranță este prețioasă: muzica devine un mare sac magic, din care poți să extragi melodiele. Ceea ce îți permite să crezi figuri neașteptate, efecte imprevizibile.

— Nu în mod sistematic. Ni s-a întâmplat să compunem fiecare separat. De exemplu, John a scris de unul singur „Strawberry Fields Forever” și „I'm The Walrus”. „Yesterday” este în întregime al meu.

— Cel care compunea cîntecul îl și interpreta?

— Da, era un fel de regulă. Exceptind situația în care am scris pentru Ringo, „With A Little Help From My Friends”, era un text potrivit ca o mânășă.

BANI

— Sinteți astăzi posesorul celei de-a doua averi ca mărirea din Anglia. Credeți că este posibilă o carieră de rocker, fără a fi un afacerist avizat?

— Nu este obligatoriu. Dar, din cauza tuturor problemelor care au apărut la sfârșitul epocii Beatles, a devenit necesar. Eram pur și simplu faliți pe atunci. Am creat toată istoria Beatles, fără o lețcaie.

— Proiectul „Apple”, fundația pentru creație muzicală, pictură, cinematografie, care v-a costat atât de mulți bani era la acea epocă un lucru foarte ambițios...

— La început era un proiect, mai mult cultural, decit financiar. Noi vroiam să construim un mediu în care oamenii să poată veni pentru a se exprima și crea liber. Dar pentru a o face bine, ar fi trebuit să ne interesăm mai mult de aspectele financiare.

— Nu v-ați mai gândit să reluați un asemenea proiect?

— Nu știu. Mă interesează mult ceea ce se întâmplă astăzi. Dar cind mă gîndesc la anii '60, la feroacitatea lor creatoare mi se pare fără egal.

VIRSTA

— Acest turneu este ultimul?

— E o întrebare pe care mi-au pus-o mulți. Acum treisprezece ani am avut ultimul turneu. Mă întrebam dacă o să rezist. Dar am avut încredere și un grup bun în unele orașe, ca și la Paris am crezut că s-au reîntors vremurile de glorie Beatles. Era un lucru minunat. M-am simțit fericit.

— Pentru cea mai mare parte a spectatorilor, părea o amintire de familie. A fost straniu să văd în fața scenei un bărbat în vîrstă, într-un mantou gri, care plîngea. Mă minca din ochi. Și cit timp am cântat, l-am privit. (Și pune mina pe inimă)... era pur și simplu dureros. Dar e foarte adevărat că emoțiile imi plac. Acest turneu a fost emolia în stare pură. Ceea ce știu e că am avut mult noroc. Vedeți, să bat în lemn, am 48 de ani. Credeam că n-am să mai pot continua. Acest turneu a fost pentru mine un test. Imi era frică de reacția publicului confruntat cu un tip de vîrstă mea. Mi-era frică să nu-mi strige: „Du-te dracului, te-am văzut destul”!

— Dar publicul a reacționat totuși bine. Nu-i așa?

(Adaptare după Le Nouveau Observateur „Nous Les Beatles” de Paul Mc. Cartney.)

Traducere și adaptare CRISTIANA STOICUȚ

Interviu 1991

Beatles-ilor s-a produs în decembrie 1965 după apariția albumului „Rubber Soul”. Incepind cu acest moment ați inventat o formă de muzică ce a deschis un capitol nou în istoria rock-ului care va influența o generație întreagă. De unde a venit această inspirație neașteptată?

— Drogurile. Da, pînă atunci eu beam numai Scotch cu Coca. Apoi ne-am împrietenit cu muzicienii americani. Știți cum se întâmplă. Am început să fumăm împreună. Bineînțeles, astăzi mi-e și frică să vorbesc despre asta. Drogurile au devenit ceva foarte periculos. Acum eu le spun copiilor mei: nu vă atingeți de asta, pentru nimic în lume.

— Drogul v-a ajutat?

— În orice caz a intervenit o nouă sensibilitate. Aveam încă suflute de elevi. John frecventase „Artele plastice” iar eu citeam ceva literatură în liceu. Aveam noțiuni artistice. Și în timp ce se producea această bulversare, noi eram deschiși spre lumea artelor. Pictura a devenit parte integrantă a mișcării pop, noi am început să avem prieteni în galeriile de artă, am descoperit alte orizonturi.

— Toate albumele după „Rubber Soul” au fost realizate sub influența drogurilor?

— Absolut. Dar asta n-a fost totul. Se întâmplă deseori ca arta să fie un accident fericit. Ne simțeam eliberați, pregătiți pentru toate tentațiile. Cind ni s-au prezentat proiectele de copertă ale albumului „Rubber Soul”, fotografii ne-a arătat diapozitivele pe un fel de ecran. Ecranul era puțin bombat și văzînd fotografia complet distorsionată, am strigat: „Stop! Iată ceea ce vrem”.

— Cind ați încetat să mai luați droguri?

— Iată o întrebare bună. La sfârșitul anilor '60, devenise ceva excesiv. În timpul anilor '70, mulți tipi au fost nevoiți să se oprească, alții erau complet terminați. Cred că este foarte ușor să cedezi excesului, cind te afli într-un mediu artistic... Cind m-am oprit nu mai știu cu exactitate.

JOHN

— În biografia Beatles-ilor se creează o imagine defavorabilă: se spune că Lennon era cel mai militant, cel mai original, și că voi erați mai retrasi.

— Eu sint singura persoană care l-a cunoscut cu adevărat pe John.

— Totul vine de la dispariția sa, care l-a făcut un martir. După părerea mea noi alcătuim un grup bun. Dacă eu aș fi fost netalentat, John m-ar fi exclus. John mă înțelegea. Trebuia ca eu să mă debarasez de această imagine secundară. Sint ca toți oamenii, mă gîndesc deseori la John, era un geniu, un tip strălucitor. Am avut o șansă incredibilă să lucrez cu el, l-am iubit. Îi ador pe Elvis, Hendrix, dar John era atât de aproape... Era prietenul meu cel mai bun. Și noi am trăit toată această nebunie a Beatles-ilor împreună. Dar există clișeul, după care John era un geniu și ceilalți Beatles nu erau decit... coada. Ceea ce este un pic cam dificil de suportat. Chiar foarte dificil. Am fost fericit să pot pune lucrurile la punct. În fine, ceea ce am făcut nu e chiar rău. „Hey Jude”, „Eleanor Rigby”, „Let It Be”, „Yesterday”, nu sint oare cîntece bune? ...Sint de acord că John

RAVEOLUTION

Sint ani buni de cind toate fluctuațiile modei britanice — fie ea muzicală, ori vestimentară — pornesc din nord: super-formația anilor '70, Bay City Rollers, era originară din Edinburgh, Def Leppard vine din Sheffield, Beatles din Liverpool, Duran Duran din Birmingham. De aproximativ un an, reperele scenei din Anglia se stabilesc la Manchester. De aici s-au ridicat trupele Stone Roses, Happy Mondays, Charlatans sau The Shamen — Incorporare a unui curent muzical absolut nou: rave (= a se dezlănțui). Tot ce se naște pe acest tărâm la Manchester (cum este denumită metropola britanică de la apariția fenomenului „rave-revolution“ — rezumat „rave-revolution“) este preluat în sudul Angliei și în cluburile londoneze, într-o copie mult mai slabă, însă. În timp ce Soup Dragons, The Farm sau Inspiral Carpets sint reprezentanți autentici ai rave-ului, actualii idoli ai adolescenților, EMF (veniți din vestul Angliei), sint începători stingaci în domeniu, iar Adamski și Guru Josh, purtători de cuvint ai unei variante: techno-rave. La jumătatea anului 1989, Manchester era un oraș neinteresant, sumbru, fără contururi. De cind trupele sale locale se află însă pe buzele tuturor, gustul muzical al întregii Anglie și, treptat, al restului Europei, este polarizat într-acolo. Tot mai multe trupe largesc cercul rave: The Wed-does, The Wonderstuff, 808 State, World Of Twist. Rave-oluție și în vestimentație! — în Marea Britanie se poartă acum îmbrăcăminte de munte: hanorace matlasate, căciuli „cosmonaut“, veste vătuite, dar și jachete pescărești — într-un spectru coloristic ce trece de la roșu strident la albastru strălucitor și cafeniu decent. În funcție de vestimentație poate fi recunoscut clubul preferat de fiecare fan: un raver cu vestă pescărească și încălțăminte-sport, marca „Timberlands“, va frecventa clubul „The Hacienda“, iar cine trece prin Manchester cu șapca de baseball pe cap și pantofi „Fila Trailbla-

zers“ în picioare, se îndreaptă cu siguranță spre „The Banshees“, „Manalive“ sau „The Venue“. Componente de bază ale scenei rave sint și D.J.-ii: Mike Pickering și Paul Oakenfold — două nume consacrate. Ei sint și cei mai severi critici. Mike Pickering declară: „Urăsc afacerile care se fac pe seama rave-ului, petrecerile pe care unii le organizează în scopuri pur comerciale“. Alt aspect combătut cu vehemență de Mike (el însuși unul dintre inovatorii curentului) este consumul de droguri. De aceea, în multe cluburi de profil, ca o regulă, sint declarate singurele elemente de care, orice fan,

dacă este veritabil, va avea nevoie pentru a intra în atmosferă: rave de calitate, muzică bună, un D.J. bun. În S.U.A., rave-ul este numit „Industrial Music“, iar orașe de baștină îi sint metropolele industriale, în special Detroit, Chicago și Boston. Acolo se află adevăratele cartiere mizere, tinerii fără adăpost, deznădejdea, șomajul în floare. În ciuda tuturor greutăților cu care au de luptat în Manchester adolescenții britanici, sau cei americani în metropolele amintite, toți sint mindri de orașul în care trăiesc, de creativitatea și muzica lor.

M. G.

UNITELE UNIVERSEI UNIVERSEI DE AMERICA

ONE

Nume _____

Localitate _____

TOP '30

ONE

UNIVERSEI UNIVERSEI DE AMERICA

Adresa: București, str. Ministerului 2-4, sector 1

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

TOP 5 POP R

1. Ave Maria — Gabriel Cotabiță
 2. Fată dragă — Mădălina Manole
 3. Dracula blues — Alexandru Andrieș
 4. Dă, doamne, cîntec — Laura Stoica
 5. Nu mai vreau — Lorădana Groza
- Propuneri: Un strop de năroc — Nicu Alifantis, Soare

din val — Silvia Dumitrescu, Rockul iubirii — Mădălina Manole, Rămii cu mine — Aurelian Teмиșan, Să nu-mi ceri să te iert — Gabriel Cotabiță, Trup și suflet — Doina Matei și Mihai Pocorschi, Poate ai să știi vreodată — Oana Sîrbu, Frumoasă doamnă — Daniel Iordăchioaie, Oprește clipa — Dana Bartzler, Alea jacta est — Daniel Iordăchioaie ș.a. Lista rămîne deschisă numai pentru melodii lansate în ultimul an precum și pentru cele publicate pe discuri apărute în 1990/91.

TOP 5 ROCK R.

1. Singur în noapte — Compact
2. Tu, doar tu — Iris
3. Cina dragonului — Celestine Cuvinte
4. Oriunde te vei afla — Holograf
5. Cenușă și diamant — Voltaj

Propuneri (din scrisorile primite pînă la 8 martie 1990): Fata de nisip — Pro Musica, Ana — Cargo, Florile reci — Rond, La radio — Timpuiri Noi, Transilvania — Transilvania, Foreza — Tectonic, Pînă-n zori — Roata, Poate că e noaptea — Holograf, Te aștept în prag — Compact C. Am crezut în ochii tăi — Kripton, Urmează-ți destinul — Amala ș.a.

TOP 10 POP S

1. Sadness-Part I — Enigma
2. I've Been Thinking About You — Londonbeat
3. I'll Be Your Baby Tonight — Robert Palmer & UB 40
4. Love Takes Time — Mariah Carey
5. Freedom — George Michael
6. Keep On Running — Milli Vanilli
7. Ice Ice Baby — Vanilla Ice
8. Tonight — New Kids On The Block

9. I'm Your Baby Tonight — Whitney Houston

10. World In My Eyes — Depeche Mode

Au primit voturi și rămîn propuneri pentru edițiile viitoare, dacă vor acumula puncte, conform unui sistem simplu, adică 10 pct. pentru locul I, 9 pentru II și așa mai departe, multe alte titluri. Periodic le vom publica. Rămîne să stabilim împreună dacă staționarea în top va fi limitată sau nu. Conform dorinței, colaboratorilor acestui rubrică, vor intra în top doar melodii apărute în ultimul an și jumătate. (Erește vor fi și excepții, cum a fost cazul lui Elton John, descoperit cu un an înțiriere chiar și la el acasă, dacă ne gîndim că „Sacrifice“ apăruse în 1989 !)

TOP 10 ROCK S

1. Thunderstruck — AC/DC
2. Holy Smoke — Iron Maiden
3. Blaze Of Glory — Jon Bon Jovi
4. Give It Up — ZZTop
5. Tease Me, Please Me — Scorpions
6. Painkiller — Judas Priest
7. Something To Believe In — Poison
8. Too Tired — Gary Moore
9. Moneytalks — AC/DC
10. Midnight — Skid Row

Damn Yankees, Nelson, House Of Lords, Thunder, Tigertailz, Great White, Slaughter, Faith No More. Pe măsură ce le vom obține, vor putea pătrunde în top melodii extrase de cei care le-au ascultat. Nu ne-ar deranja ajutorul cîșeret al fanilor de rock!

Selecțiuni din „TOP '30“ vom difuza în ediția din 22 martie, după ora 1! Bînuar veți găsi în această pagină clasamentele rezultate în urma scrisorilor primite (cu talonul decupat) pe adresa redacției.

Deci, în fiecare 1 și 15 ale lunii — topul preferințelor iar, în celelalte săptămîni, clasamente din reviste străine, „Top Sentimental“.

„Top video-clip“, „Top L.P.“. Acum, că regulile „jocului“ se cunosc în mare parte, nu ne rămîne decît să ne urăm reciproc succes!

Din fonoteca emisiunii „Vineri noaptea în direct“ lipsesc cîteva L.P.-uri care ar aduce mai la zi această categorie: Poison, Winger, Tesla, Warrant

D. J.

Istoria industriei sintetizatorului

Forțe epuizate

Tom Oberheim nu credea că japonezii au fost o piedică în drumul său, ci încerca să înțeleagă ce stă de fapt la baza succesului lor repetat. „În timp ce băncile noastre refuzau finanțarea pe termen îndelungat, japonezii își pregăteau inginerii în universitățile Statelor Unite cu 14 ani înainte ca DX7 să catapulleze YAMAHA în fruntea industriei instrumentelor muzicale“. În 1967, Tom Oberheim fondează o nouă companie, MARION SYSTEMS. Într-un interviu acordat unui reporter parizian la târgul de instrumente muzicale electronice din Paris (AES - marile 1988), el declară: „Cred că este foarte dificil pentru orice companie, de orice naționalitate, ca în zilele noastre să devină o notorietate în lumea instrumentelor muzicale electronice. Ar trebui, în primul rând, să deții un capital imens și pentru acest motiv nu cred că noua mea firmă va deveni ceea ce a fost odată OBERHEIM ELECTRONICS sau ceea ce este acum ROLAND sau ENSONIQ. Finanțele de care ai avea nevoie ca să devii competitiv ar însemna cifre astronomice“. Bob Moog adaugă la cuvintele acestuia: „În anul '60 sau '70 era de ajuns să pui cinci kilograme de fire și tranzistoare într-o cutie și dacă toate acestea scoteau vreun sunet, puteai să visezi. Astăzi este greu de închipuit că un inginer, într-un garaj, poate concura cu echipa de cercetare compusă din 250 de ingineri ai firmei ROLAND“.

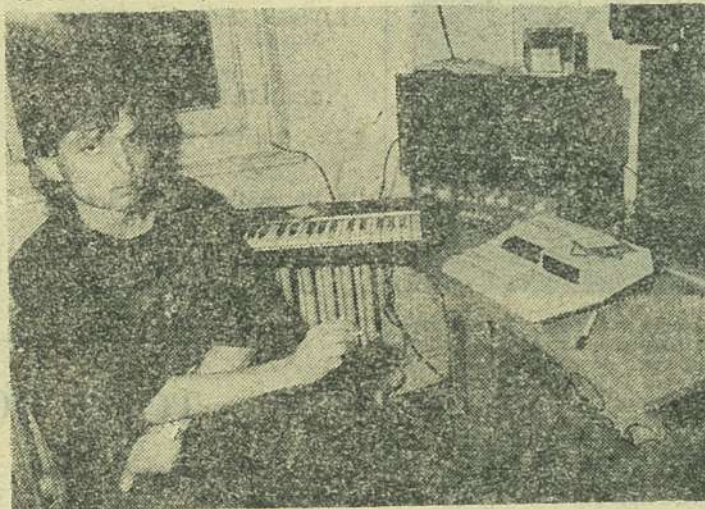
OBERHEIM MODULAR FOUR-VOICE împreună cu PROGRAMER-ul său au în-

semnat exact același lucru pentru adepții muzicii electronice ca și MINIMOOG-ul anilor '70. Acest aparat avea însă un mare minus: programer-ul său nu afecta toate funcțiile celor patru module componente. Părea că nimeni nu va răspunde în viitorul apropiat la această problemă, până când la târgul de instrumente din 1979, de la Los Angeles, (NAMM SHOW), într-o mică încăpere din Disneyland Hotel, Dave Smith, Barb Fairhurst și John Bowen au expus prototipul PROPHET 5. Aparatul era construit după arhitectura MINIMOOG/ARP ODYSSEY, dar creierul său era un microprocesor capabil să dirijeze în totalitate funcțiile fiecărui etaj și chiar să țină minte 99 de combinații ale acesto-

ra. În felul acesta, garajul lui Smith s-a transformat în halele de producție ale firmei SEQUENTIAL CIRCUITS INC. După numai șase ani, Sequential devenea cea mai mare producătoare americană de instrumente muzicale electronice. Toate produsele lor erau până la un punct derivații ale primului model, ca de exemplu: PROPHET 10 (1980), PROPHET 600 (primul sintetizator american cu MIDI - 1983), PROPHET T8 (1983). Încercând să diversifice producția, Sequential au fost primii în lume care au construit aparate programabile MIDI pentru post procesarea sunetelor (REVERB, DELAY etc), primii în lume care vindeau programe MIDI pentru computere (COMMODORE 64) și primii în lume care au introdus pe piață sintetizatoarele multitimbrale cu sequencer încorporat (SIX TRAK, MAX, MULTI-TRAK - 1984/5).

DORU CĂPLESCU

(va urma)

„Eurythmics“

CÎND 1 + 1 = 1

Dave Stewart și Annie Lennox, cei doi „Eurythmics“, nu scapă niciodată prilejul să afirmă că ei formează un întreg. „Noi doi sintem unul singur“, aceasta este deviza unui duet care are destui „fani“ pe toate meridianele globului.

„Si, se pare că acest declarat „1+1=1“ este cit se poate de adevărat, pentru că luați la bani mărunți, adică întrebări despre tot felul de amănunte din viața lor personală, cei doi dovedesc că se completează unul cu celălalt, puține fiind subiectele în care punctele lor de vedere converg. Despre mincare, spre exemplu, Dave consideră că „este cea mai bună invenție“, caracterizându-se ca un gurmând notoriu care devorează tot ceea ce conține sos sau grăsime, în timp ce Annie e o vegetariană convinsă, adeptă a regimurilor, îngrozită permanent de ideea că s-ar putea îngrășa mai mult decît trebuie.“

În ceea ce privește defectele, Dave nu crede că are vreunul. „Nevastă-mea (n.a. Siobahn Fahey, ex-Bananarama) zice că

am, dar eu nu sint așa sigur. Cred că sint un geniu, un veritabil Adonis, simpatic, cultivat, strălucitor...“...Asta în timp ce Annie ar vrea să la totul de la capăt din cauza „sufelor de defecte“ pe care le are (în principal își dorește să fie ceva mai... feminină). Și totuși, ea ține mult la „look“-ul și aparițiile ei, îmbrăcîndu-se mereu cu bun gust, fiind mereu în pas cu moda. Dave în schimb, se îmbracă și se coafează după cum îi vine, făcînd totul după instinct. Un instinct care partenerii lui de muncă nu-i prea place.

E greu să le găsești celor doi puncte comune. Și totuși acestea există. E vorba, bineînțeles, despre muzică („E viața noastră“) și despre... săruturi care pentru Dave sint ca un carburant iar pentru Annie sint indispensabile.

Așa cum indispensabilă este citeodată și muzica fascinantă a grupului Eurythmics, un grup care-și continuă o carieră strălucită și plină de culoare.

EDUARD ȚONE

Fan Club Holograf

O primă adresă la care suporterii grupului bucureștean pot scrie de acum încolo: Mădălina Chițulescu, C.P. 116, Oficiul Poștal 37 București.

Alimpex SRL

Inchirieri de casele video se pot face la adresa Bd. Coșbuc nr. 1, „Expo“ 51, la etaj, în Blocul Partidelor.

Pînă la numărul 10 (inclusiv) al revistei noastre vă oferim spațiu pentru anunțuri gratuite din domeniile video, concert, vânzări de casete, discuri, instalație muzicală, echipament sportiv etc. Vă așteptăm!

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

După ce devenise evident faptul că băieții i-au încercat pînă și pe cei mai cinici reporteri, Brian a considerat conferința de presă încheiată, așa că Beatles-ii s-au îndreptat spre limuzinele care îi așteptau. Au fost escortați de patru mașini ale poliției new-yorkeze și de doi motocicliști aparținînd aceleiași poliții pînă la hotelul Plaza, totul întîmplîndu-se pe fondul sirenelor care făceau un zgomot asurzitor. Conducerea hotelului, care acceptase rezervările, fără să știe cine sau ce erau Beatles, s-a trezit că Plaza devenise un cîmp de luptă. Poliția baricadase intrarea de pe Fifth Avenue, încercînd să îndepărteze un grup de fani care suportaseră încă de cu seară frigul pătrunzător de februarie. Înspre dimineață mulțimea devenise impresionantă, iar mai tirziu traficul de pe Fifth Avenue a trebuit deviat. Întreaga mașinărie de servicii a hotelului fusese dată peste cap, inclusiv centrala telefonică, aceasta nemăfîcînd față avalanșei de apeluri telefonice pentru Beatles. Paza hotelului a fost dublată pentru întreaga perioadă de ședere la Plaza, iar turiștii care luau masa în elegantul restaurant Palm Court au fost nevoiți să opteze pentru alt restaurant.

Beatles-ii, în imposibilitate de a părăsi hotelul din cauza mulțimii de jos, au fost cazați la etajul 12 în zece camere care comunicau între ele. Deși de acolo de sus nu puteau auzi urletele mulțimii, doar apropierea lor de ferestre crea o mișcare perceptibilă a fanilor de la Fifth Avenue. Și-au petrecut restul primei zile în America urmîrînd emisiunile T.V., care prezentau noi aspecte ale sosirii lor și fragmente din conferința de presă. Au purtat discuții amicale cu o serie de disc-jockeys care reușiseră să îi contacteze telefonic. Discuțiile telefonice erau transmise, în direct sau înregistrate prin stații de radio de pe întreg cuprinsul Statelor Unite, iar Beatles-ii, în inconștiența lor, au pierdut mii de dolari pe care i-ar fi putut încasa pentru campanie publicitară. De îndată ce a aflat, Brian a intrat ca o furtună în camerele lor interzicîndu-le orice discuție telefonică. Și-au petrecut restul serii încîntînd mulțimea aflată jos, pînă cînd un polițist a venit să le spună că nu e cazul să se mai apropie de ferestre. După ce Neil Aspinall le-a transmis mesajul, ferestrele au devenit jucăria preferată a băieților, spre disperarea poliției new-yorkeze.

În vreme ce majoritatea vizitatorilor nu aveau acces spre camerele Beatles-ilor, Murray The K a reușit să fie condus de una din membrele formației Ronettes pînă la ei. Cei patru le cunoscuseră pe fete la Londra, cînd au participat la un turneu de binefacere, iar George Harrison avusese o scurtă idilă cu Mary. Odată ajuns la țintă Murray The K nu a mai putut fi clintit de acolo, și în eu-

interdicțiilor lui Brian a început să transmită în direct, prin telefon din camerele Beatles-ilor. Din cauza poziției sale solide și privilegiate în sistemul audio, nimeni nu a avut curajul să îl dea afară iar el nu a avut altceva mai bun de făcut decît să se „autoproclame“ al cincilea Beatle (adevărata „al cincilea“ era după unii Neil Aspinall, după alții Brian Epstein) ceea ce l-a necăjit cumplit pe Brian.

În chiar prima noapte George a contactat o gripă, iar doctorul hotelului l-a sechestrat în cameră. Louise, sora lui George care se căsătorise cu un american și se stabilise de cîțiva ani la St. Louis, a luat primul avion spre New York pentru a-și îngriji fratele.

Duminică, ziua cea mare, întreaga națiune urmărea cu sufletul la gură buletinele despre starea sănătății lui George, care confirmau o îmbunătățire și ca atare dădeau speranțe pentru participarea lui George la concert. În realitate acesta avea febră mare și se simțea execrabil, dar se stabilise între Brian și ceilalți băieți că, mort-copt, George nu trebuia să rateze premiul în America. Pînă și Ed Sullivan se oferise să cînte în locul lui George dacă acesta nu va fi în stare. Un doctor a fost adus în camera lui George și i-a injectat o gramadă de medicamente și, conform aserțiunii lui Neil Aspinall, amfetamine, pe care ceilalți le luau de-a pe cale orală, după care a fost introdus într-o limuzină, dus în studioul lui Ed Sullivan unde i s-a pus

o chitară în brațe. În aceste condiții a apărut George „life“. Ed Sullivan avusese cea mai grea săptămîină din istoria programului său. Pentru un om care reușise să prezinte un mare ansamblu de dans din Uniunea Sovietică și căruia i-a urmat pe aceeași scenă corul Mormon Tabernacle, a găzduit patru indivizi dintr-o trupă de rock devenise un coșmar. Sullivan era un mare exploataztor, dar un și mai mare cinic. Crezuse că prezența lui Elvis în show-ul său și întreaga săptămîină precedentă fuseseră punctul culminant, dar nici nu suferea comparație cu ceea ce se petrecea în săptămîna Beatles. Presa nu le-a lăsat nici-un moment de răgaz, repetițiile erau întrerupte și indicațiile de regie nu mai însemnau nimic. Între teatru și zona hotelului nu era nici o diferență. Sullivan primise peste 50.000 de cereri de bilete pentru un teatru care depășea cu puțin 700 de locuri pe scaune. Cîteva mii de cereri veneau de la persoane foarte importante din show-business și de la membri ai guvernului, iar a-i refuza însemna pentru organizator dureri de cap diplomatice. Chiar înainte de începerea spectacolului Brian l-a căutat în culise pe Ed Sullivan și în cea mai curată engleză din West End i-a informat: „Aș vrea să știu exact cuvintele cu care îi vei prezenta pe băieții“.

Sullivan i-a aruncat o privire de gheață: „Aș vrea să dispari“, i-a replicat.

Luînd în considerare auspiciile sub care s-a desfășurat spectacolul, introducerea a fost superbă. Cu vocea sa inimitabilă, egală, întreruptă la anumite intervale de țipete ale publicului doar, la guzul numelui Beatles, Sullivan a citit o telegramă în care Elvis Presley le ura succes. (Mulți ani mai tirziu Beatles-ii au descoperit că Elvis nu le trimisese acea telegramă: nici nu știa de existența ei. A fost trimisă în numele lui de Tom Parker). Băieții care se aflau la locurile lor în spatele cortinei erau stupefiați. Apoi, cu voce tare, atît de tare cit să acopere ovățiile publicului — ovății și țipete care nu au conținut nici în cele cinci minute cit au cîntat — Sullivan a spus: „America, judecă tu însăși!“.

73 de milioane de americani au văzut show-ul în acea noapte friguroasă de februarie. Familii din întreaga țară s-au adunat în fața televizorului să vadă pentru prima oară acel lucru numit The Beatles. Se spune că la New York nu s-a comis nici un furt din mașini, nici o infracțiune majoră nu a fost săvîrșită de tineri.

Pînă și Billy Graham s-a uitat la televizor în ziua de Sabbath, încalcînd astfel regula credinței evreiești.

GABRIELA ȘEICARU

(va urma)

I WANT TO HOLD YOUR HAND

Oh yeh, I'll tell you something
I think you'll understand
Then I'll say that something
I want to hold your hand.

Oh please say to me / You'll let me be your man
And please say to me, / You'll let me hold
your hand,
Now let me hold your hand, / I wanna hold
your hand.

And when I touch you I feel lonely inside
It's such a feeling that my love I can't hide.

Oh you got that something / I think you'll understand
When I feel that something / I wanna hold
your hand.

răspundem dacă sîntem în stare

Datorii
din
numărul
trecut

George Michael și
Andrew Ridgeley la
San Francisco în 1991

1927

DANIEL ȘTEFAN TEODOR-RESCU (București): Topul tău a ajuns și este inclus în calculul general pe care-l facem. De publicat separat nu avem loc deocamdată, dar dacă va fi cu totul deosebit... **MHA-ELA AGAVRILOAIE** (București): Texte vor fi permanente, iar titlurile propuse, „Take My Breath Away”, „Right Here Waiting For You”, „Love Takes Time” le voi căuta sau le voi obține cu sprijinul bunilor prieteni ai revistei! **PAUL A-LEXE** (?): Deviza ta extremistă mă face să cred că ai greșit adresa, deoarece revista de față își propune să abordeze toate genurile. Topurile tale de „thrash, speed, power, death, doom, brutal metal” sînt interesante și vor fi utile. Idem și pentru clasamentele pe instrumentiști, dar care se pot folosi mai curînd după un „an competițional”. Sper să rămîi totuși prietenul casei chiar dacă „urăști” alte genuri! **ADRIAN VOICU** (Arad): Oferta unor adrese mă bucură și pentru că ai verificat-o pe una, cu rezultate palpabile, adică răspunsuri, o voi oferi cititorilor noștri — The Official International **QUEEN FAN CLUB**, 46 Pembroke Road, London W 11 3HN, England. M-ar interesa textele de pe „Wish You Were Here”. După cum vezi am mîrît scrisul textelor Beatles, lăsînd deoparte partiturile care nu se prea înțelegeau. Cînd se va schimba calitatea hîrtiei (sînt speranțe în acest sens dar să nu ne grăbim, sîntem abia la numărul 8!) vom reveni, vom avea

și fotografii mai clare. Topul tău, la categoria pop, nu respectă regula, dar presupun că n-ai fost atent la enunțarea ei. John Lennon merită locul I, oriunde și oriînd dar nu aflu-turi de noile apariții, de Enigma de exemplu. Și la „Rock” ți-aș sugera să separi aparițiile actuale de cele din trecut care vor avea un spațiu independent. Adresa ta pentru cei care doresc să facă schimburi de poze, postere, informații despre Jimi Hendrix, The Beatles, Queen, The Rolling Stones, Black Sabbath, Led Zepelin-Aleea Agnita nr. 4, bl. L6, sc. A, ap. 11, Arad, cod 2900. Acum să te ții! **ȘTEFAN CARAMAN** (loc. M. Kogălniceanu jud. Tulcea): Colaborarea pe care o propui este evident acceptată iar despre seriile de muzică bună de la voi poți scrie mai multe. Știu că „în provincie” se mai ascultă muzică bună și poți fi sigur că mă bucur alături de tine. Voi încerca să-ți trimit numărul care-ți lipsește și aștept formula abonamentelor. În schimb aștept un material de probă despre Asia sau Bad Company. Din topul formațiilor rock (perioada 1981-90) redau primele locuri, ca să știe lumea la ce nivel discutăm, menționînd că este o ierarhie personală de 50 de nume. 1. Marillion, 2. Pink Floyd, 3. U2, 4. Foreigner, 5. Eurythmics, 6. Tangerine Dream, 7. Bad Company, 8. Fleetwood Mac, 9. The Rolling Stones, 10. Yes. **GHEORGHE FILIP (BILLY)** Cîsnădie: Topuri multe și recunoscute, originale. Problema

unui top al discotecilor din țară n-o pot rezolva de aici, fără ajutorul cititorilor, de peste tot. După cum vezi sîntem pe cale să realizăm unul pentru București. Noul L.P. Roxette, „Joyride” n-a ajuns încă la noi. Deci: „Toți iubitorii formației ROXETTE” să scrie la adresa următoare pentru a înființa un Fan-Club — Piața Nouă, bl. C, ap. 20, cod 2437 Cîsnădie”. Cit despre autografe de DJ buni, e mai bine să le ceri celor care-și revendică acest titlu. Eu mai aștept puțin pină... la pensie. Atunci se poate! Dedicatia o vei avea în emisiunea din 15 sau 22 pentru că, de necerut, s-a pierdut banda cu „Listen To Your Heart”. Vezi cită sinceritate? Îți mulțumesc pentru topuri și informații. Le aștept periodic conform promisiunii.

Cei care au expediat topuri, pot fi liniștiți, au ajuns la destinație. Lista numelor o voi semnala data viitoare în speranța că ea va crește considerabil deși primesc încă multe reproșuri legate de difuzarea greoaie a revistei. Pentru nerăbdători și consecvenți, iată cîțiva corespondenți harnici: Cătălina Tache (Sinaia), Elena Bobu (Vaslui), Gheorghe Lăzăr (București), Petre Gabriel (Pitești), Diana Ștefania Sucuturdean (Ludus), Romeo Andronache (sat Meri), Valentina Cristea (Craiova), Claudiu Banu Sotir (Sinaia), Răzvan Liviu Codorean (București), Marius Prichici (Brăila), Roberta Popa (Buzău).

POP Rock

Cronica discotecilor

VOX POPULI, VOX DEI, VOX MARIS - DACĂ VREI

Reporter fiind, joi noaptea m-a prins pe străzi. Era o beznă, să te-nțepe în gleznă. Temperatura — în mare scădere, opunîndu-se, deci, evoluției prețurilor. Tocmai freidonam hit-ul: „Nimic n-are căldură, viața mea e o dictatură” cînd, ce credeți că înregistrează nervul meu optic? ■ Un adevărat Gerovital („Gero” vine de la ger) la partenerul Casei Centrale a Armatei: „Disco-Vox Maris” ■ Pe biletul de intrare e trecută cifra 4, urmată de semnul dolarului, semn rău pentru noi. Dar Dumnezeu ne-ajută și fără valută! Nicușor Năstase, patronul localului, poate acorda doritorilor niște legitimații permanente ce permit accesul și pe lei. „Vox Maris” dacă vrei — intrarea 200 lei ■ De-ar fi văzut dentistul ce figură aveam cînd am pătruns în sala de dans, n-ar mai putea spune niciodată că nu știu să țin gura deschisă ■ Singura legătură dintre „Vox Maris” și armată pare a fi faptul că este o discotecă de cinci stele ■ Sînteți atmosferizați, gata, pot să încep descrierea discotecii? Nu de alta, dar dacă tot am ajuns eu la fața locului ar fi păcat să nu vă povestesc ce față are locul ■ În mod normal, întregul spectru coloristic al luminii se simbolizează prin ROGVAIV (roșu, orange, galben...). După luminile pe care le-am văzut la „Vox”, îmi dau seama însă că simbolul pe care l-am învățat la școală e incomplet. Lipsesc ceva litere din el ■ În loc să se uite la picioarele aerodinamice ale fetelor din ringul de dans, ochii îmi fugeau mereu pe pereți. Unde o singură dată am văzut cai, dar nu erau verzi! Erau într-un video-clip! Și nu vă spun ce formație cînta, așa, ca să mîriți de curiozitate ■ În orice caz, cum începea cîntarea să interpreteze vreo piesă, imediat apărea pe imensul ecran color. Cînd a venit rîndul lui UB 40, tinerii de culoare s-au ridicat de la mesele copioase și s-au năpusit la dans ■ Păreau că sînt fericiți pentru prima oară de cînd au venit în România. Nu prezentau nicidecum reacția aceea de tip antibană, pe care o observasem deunăzi la unii ca ei, mîncînd banane din comerțul nostru și strîmbînd din nas ca și cum ar fi vrut să spună că am pus soia și în ei ■ La alte mese, oameni de prin diverse ambasade, după o zi grea de muncă, cu sentimentul datoriei împlinite față de țara respectivă, își sorbeau licorile binemeritate. Mulți dintre ei priveau cu invidie la calitatea serviciilor oferite de echipa d-lui Năstase, gîndînd probabil că bine-ar fi dacă barmanii și cheelnerii de la „Vox Maris” ar servi și la recepțiile organizate la locul lor de muncă ■ Ei, ce ziceți, e grozavă discoteca asta? Fraților, acum eu știu că voi nu credeți decît ce vreiți. Însă nu pe mine trebuie să mă vedeți, ci pe „Vox Maris”!

DAN DIACONESCU

Wonderful tonight

by Eric Clapton

It's late in the evening
She's won't ring what clothes to wear
She put on her make up
And brushes her long blond hair
And then she asks me do I look alright
And I say yes, you look wonderful tonight

We go to a Party
And everyone turns to see this beautiful lady
Is walking around with me
And then she asks me do you feel alright
And I say yes, I feel wonderful tonight

I feel wonderful because I see the love lightin' your eyes
Then the wonder of it all is that you just don't realise
How much I love you.

(Guitar Piece)

It's time to go home now
And I've got an aching head
So I give her the car keys and she helps to bed
And then I tell her as I turn out of light
I say my darling you are wonderful tonight
Oh my darling you are wonderful tonight.